

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

21. února 2008*

Ve věci C-498/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Španělsko) ze dne 18. září 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 7. prosince 2006, v řízení

Maira María Robledillo Núñez

proti

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász a T. von Danwitz (zpravodaj), soudci,

* Jednací jazyk: španělština.

generální advokát: M. Poiares Maduro,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. listopadu 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za španělskou vládu J. Rodríguez Cárcamem a B. Plaza Cruz, jako zmocněnci,

- za Komisi Evropských společenství J. Enegrenem a R. Vidal Puigem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti

zaměstnavatele (Úř. věst. L 283, s. 23; Zvl. vyd. 05/01, s. 217), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/74/ES ze dne 23. září 2002 (Úř. věst. L 270, s. 10; Zvl. vyd. 05/04, s. 261, dále jen „směrnice 80/987“).

- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Mairou Mariou Robledillo Núñez a Fondo de Garantía Salarial (Záručním mzdovým fondem, dále jen „Fogasa“) ohledně odmítnutí posledně uvedeného vyplatit dotyčné na základě jeho subsidiární odpovědnosti odstupné za neplatnou výpověď, kterou dostala, přičemž vyplacení odstupného vyplývá z mimosoudního smíru uzavřeného mezi M. M. Robledillo Núñez a jejím zaměstnavatelem.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Článek 1 odst. 1 směrnice 80/987 stanoví, že „[t]ato směrnice se vztahuje na pohledávky zaměstnanců vyplývající z pracovních smluv nebo pracovních poměrů vůči zaměstnavatelům, kteří se nacházejí v platební neschopnosti ve smyslu čl. 2 odst. 1“.
- 4 Článek 2 odst. 2 téže směrnice upřesňuje, že směrnice se nedotýká vnitrostátního práva, pokud jde o definice výrazů „zaměstnanec“, „zaměstnavatel“, „odměna“, „nabytá práva“ a „nabývaná práva“.

5 Článek 3 první pododstavec směrnice 80/987 stanoví:

„Členské státy přijmou opatření nezbytná k tomu, aby záruční instituce zajišťovaly, s výhradou článku 4, úhradu nesplacených pohledávek zaměstnanců, které vyplývají z pracovních smluv nebo z pracovních poměrů, včetně, pokud tak stanoví vnitrostátní právo, odstupného při skončení pracovního poměru.“

6 Článek 10 písm. a) a b) směrnice 80/987 stanoví:

„Tato směrnice se nedotýká možnosti členských států:

a) přijmout nezbytná opatření, aby se zabránilo zneužívání;

b) odmítnout nebo omezit povinnost uhradit pohledávky podle článku 3 nebo záruční povinnost podle článku 7, pokud se zjistí, že splnění povinnosti není důvodné v důsledku zvláštních vztahů mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem a společných zájmů vyjádřených v tajné dohodě mezi nimi.“

7 Směrnice 2002/74 vstoupila na základě článku 3 v platnost dne 8. října 2002.

Španělská právní úprava

Pohledávky, které zajišťuje Fogasa

- 8 Článek 33 odst. 1 královského legislativního nařízení č. 1/1995 ze dne 24. března 1995 o schválení přepracovaného znění zákona o statutu zaměstnanců (Estatuto de los Trabajadores) ze dne 24. března 1995 (BOE č. 75 ze dne 29. března 1995, s. 9654), ve znění účinném od 14. prosince 2002 (dále jen „statut zaměstnanců“), stanoví:

„Záruční mzdový fond [...] vyplácí zaměstnancům částky mezd, které jsou jim dluženy z důvodu platební neschopnosti, pozastavení plateb, konkurzu nebo nuceného vyrovnání podnikatelů.

Pro účely předešlého pododstavce se za mzdu považuje částka jako taková uznaná ve smírčím řízení nebo soudním rozhodnutím ve všech případech uvedených v čl. 26 odst. 1, jakož i ‚salarios de tramitación‘ v případech, kdy tak stanoví zákon [...]

- 9 Článek 33 odst. 2 statutu zaměstnanců ve znění zákona č. 60/1997 ze dne 19. prosince 1997 (BOE č. 304 ze dne 20. prosince 1997, s. 37453), stanovil:

„Záruční mzdový fond vyplatí v případech uvedených v předcházejícím odstavci odstupné, které bylo z důvodu výpovědi nebo skončení pracovního poměru v souladu s články 50, 51 a čl. 52 písm. c) tohoto zákona přiznáno zaměstnancům rozsudkem nebo správním rozhodnutím, v maximální výši jednoho ročního platu, přičemž denní mzda, která slouží jako základ pro výpočet, nesmí překročit dvojnásobek mezioborové minimální mzdy.

[...]

- 10 Článek 33 odst. 2 statutu zaměstnanců ve znění zákona č. 43/2006 ze dne 29. prosince 2006, pro zlepšení růstu a zaměstnanosti (BOE č. 312 ze dne 30. prosince 2006, s. 46586), přijatého na základě královského legislativního nařízení č. 5/2006 (Real Decreto Ley 5/2006) ze dne 9. června 2006 (BOE č. 141 ze dne 14. června 2006, s. 22670) a účinného od 15. června 2006, stanoví:

„Záruční mzdový fond vyplatí v případech uvedených v předcházejícím odstavci odstupné, které bylo z důvodu výpovědi nebo skončení pracovního poměru v souladu s články 50, 51 a čl. 52 písm. c) tohoto zákona a s článkem 64 zákona č. 22/2003 ze dne 9. července 2003 o konkurzu přiznáno zaměstnancům rozsudkem, usnesením, soudním smírem nebo správním rozhodnutím [...].“

- 11 Podle článku 56 statutu zaměstnanců je zaměstnavatel v případě, že neplatnost výpovědi uzná sám v soudním nebo mimosoudním smíru nebo ji určí soudní rozhodnutí, povinen vyplatit zaměstnanci jednak „salarios de tramitación“, tedy náhradu mzdy za dobu trvání řízení o určení neplatnosti výpovědi, a jednak odstupné z důvodu skončení pracovního poměru.

Mimosoudní smír

- 12 Královské legislativní nařízení č. 2/1995 o schválení přepracovaného zákona o pracovním řízení (Ley de Procedimiento laboral) ze dne 7. dubna 1995 (BOE č. 86 ze dne 11. dubna 1995, s. 10695, dále jen „LPL“) mimo jiné stanoví pravidla pro postup při mimosoudním smíru a před zahájením soudního řízení.

13 Článek 67 LPL, který upravuje zpochybňování platnosti smírčí dohody, zní:

„1. Neplatnosti smírčí dohody se mohou domáhat účastníci smíru a každý, kdo by dohodou mohl být poškozen, žalobou k soudu příslušnému k rozhodnutí sporu, který byl základem smírčího řízení, a to ze stejných důvodů, jež mohou způsobovat neplatnost smlouvy.

2. Lhůta pro podání žaloby je 30 dnů od uzavření dohody. Lhůta pro podání žaloby poškozenými osobami začíná běžet ode dne, kdy se o dohodě dozví.“

14 Činnost smírčích orgánů se řídí královským dekretem č. 2756/1979 ze dne 23. listopadu 1979 (BOE č. 291 ze dne 5. prosince 1979, s. 28015), o úkolech Instituto de Mediación, Arbitraje y Conciliación (Mediačního, rozhodčího a smírčího centra). Články 5, 8, 10 a 11 tohoto královského dekretu stanoví:

„Článek 5

1. Pokus o smír se provádí před orgány Mediačního, rozhodčího a smírčího centra podle místa poskytnutí služby anebo podle místa bydliště dotčených osob, což určí navrhovatel.

2. Pokus o smír probíhá před ředitelem, předsedou Rozhodčího soudu, tajemníkem nebo kterýmkoli zaměstnancem Centra, pokud splňují podmínku požadovaného právního vzdělání („Licenciatura“).

Účastníkem smírčího řízení může být pouze osoba, která má způsobilost být účastníkem pracovněprávního řízení.

[...]

Článek 8

1. Po přijetí návrhu a jeho zapsání do příslušného rejstříku je návrh posouzen z hlediska splnění formálních náležitostí a v případě nejasností se požádá o jeho doplnění, aby bylo možno dotčené osoby řádně předvolat, a jedno jeho vyhotovení, řádně datované a opatřené razítkem, se proti podpisu vydá přítomné osobě, která se zároveň uvedomí o místě, datu a čase smírčího jednání, jež musí proběhnout v zákonem stanovených lhůtách. Pokud se dostaví jiná osoba než navrhovatel a pokud tato osoba odmítne převzít předvolání, toto se doručí stejným způsobem jako ostatním dotčeným osobám.

[...]

Článek 10

Smírčí orgán po zahájení řízení a svolání dotčených osob, s nimiž se mohou dostavit jejich důvěrníci, ověří jejich totožnost, jejich způsobilost a jejich oprávnění k zastu-

pování, a se svolením navrhovatele je vyzve k přednesení požadavků a tvrzení, o něž své požadavky opírají, přičemž předložení písemností a jiných důkazu není povinné.

Následně vyzve dotčené osoby, aby případně i za podpory důvěrníků dospěly k dohodě a k tomu jím udělí slovo tolikrát, kolikrát bude nutné; sám přitom může navrhopvat spravedlivá řešení. Udržuje pořádek na jednání, které může v případě narušení jeho důstojného průběhu či v případě nemožnosti dospět k dohodě přerušit a prohlásit je za ukončené bez uzavření dohody.

Smírčí orgán sepisuje protokol o jednání, v němž co nejvýstižněji zachytí obsah dohod uzavřených dotčenými osobami. Nedojde-li k dohodě, tuto skutečnost v protokolu výslovně uvede.

Smír podepíšíou dotčené osoby a smírčí orgán, a pokud některá z nich neumí či nemůže se podepsat, učiní se o tom záznam; jejím jménem smír může podepsat důvěrník, pokud ji doprovází. Záznam se učiní také o odmítnutí podepsat smír a o důvodech odmítnutí, jsou-li známy; v takovém případě se řízení považuje za ukončené bez uzavření dohody.

Smírčí orgán bezprostředně po ukončení smírčího řízení předá dotčeným osobám po jednom ověřeném vyhotovení protokolu.

Článek 11

Rozhodnutí přijatá v rámci smírčího řízení před Mediačním, rozhodčím a smírčím centrem jsou vykonatelná a jsou závazná i pro pracovněprávní soudy.

[...]

Soudní smír

15 Soudní smír upravuje článek 84 LPL, který zní:

„1. Soud na veřejném jednání provede pokus o smír mezi účastníky, které poučí o jejich právech a povinnostech, aniž by tím byl dotčen obsah případného rozsudku. Dospěje-li soud k závěru, že obsah smíru představuje závažnou ujmu pro některého účastníka, obcházení zákona nebo zneužití práva, neschválí jej.

2. Smír lze schválit kdykoli před vynesemím rozsudku.

[...]

16 Pokud jde o účastenství Fogasa v pracovněprávním soudním řízení, článek 23 LPL stanoví:

„1. Záruční mzdový fond může požádat o účastenství v kterékoli fázi řízení, jehož důsledkem může být povinnost Záručního mzdového fondu vyplatit zaměstnancům ve při náhradu mzdy nebo odstupné, přičemž účastenství Fondu nesmí vést k průtahům v řízení ani k jeho zastavení.

[...]"

Práva a povinnosti Fogasa

- 17 Články 274 a 275 LPL, které upravují účastenství Fogasa v řízení o prohlášení platební neschopnosti zaměstnavatelů, zní následovně:

„Článek 274

1. Před prohlášením platební neschopnosti je Záruční mzdový fond vyslechnut ve lhůtě nejdéle patnácti dnů, nebyl-li k tomu vyzván již dříve, aby mohl navrhnout vhodná opatření a označit známý majetek hlavního dlužníka.

2. Do třiceti dnů od přijetí opatření navrhovaných Záručním mzdovým fondem soud usnesením může prohlásit úplnou nebo částečnou platební neschopnost zaměstnavatele a určit odhadní hodnotu zajištěného majetku. Platební neschopnost se ve všech ohledech považuje za prozatímní, dokud není znám majetek zaměstnavatele nebo dokud nedojde k prodeji zajištěného majetku.

[...]

Článek 275

1. Je-li majetek dlužníka, který lze zajistit, používán k výrobě a pokud dlužník ve výrobě pokračuje, může Záruční mzdový fond navrhnout odklad výkonu rozhodnutí na dobu třiceti dnů [...].

2. Poté, co Záruční mzdový fond konstatuje nemožnost uhradit mzdové nároky zaměstnanců [...], oznámí to, uvede důvody a navrhne prohlášení platební neschopnosti pouze pro účely uznání peněžitých plnění mzdové záruky.“

¹⁸ Článek 28 odst. 3 královského dekretu č. 505/1985 ze dne 6. března 1985, o organizaci a činnosti Záručního mzdového fondu (BOE č. 92 ze dne 17. dubna 1985, s. 10203), upravuje vyřizování žádostí o výplatu podaných k Fogasa následovně:

„Generální tajemník do pěti dnů po uplynutí zkušební lhůty podle předešlého odstavce, je-li poskytnuta, vydá rozhodnutí, jímž zcela nebo částečně žádostem vyhoví, anebo je zamítne. Vždy zamítne žádosti o výplatu peněžitého plnění, u nichž se zjistí zneužití práva nebo obejítí zákona, anebo jejichž vyplacení není odůvodněné z důvodu prokázané existence společného zájmu zaměstnanců a zaměstnavatelů vytvořit zdání právního stavu platební neschopnosti za účelem obdržení peněžitého plnění od Záručního mzdového fondu.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 19 Maira María Robledillo Núñez, žalobkyně v původním řízení, byla zaměstnána u společnosti Linya Fish SL (dále jen „společnost Linya Fish“) v době od 4. října 2001 do 28. ledna 2003, kdy jí tato společnost dala výpověď.
- 20 Po návrhu M. M. Robledillo Núñez na zahájení smírčího řízení k Mediačnímu, rozhodčímu a smírčímu centru v Algeciras účastnice vzhledem k neplatnosti výpovědi uzavřely dne 2. dubna 2003 smír, v němž společnost Linya Fish uznala dluh vůči M. M. Robledillo Núñez ve výši 1 237 eur (dále jen „odstupné“), ačkoli podle předkládaného soudu tato částka nesmí v žádném případě překročit 1 186 eur.
- 21 Dne 5. května 2004 byl na základě žaloby M. M. Robledillo Núñez proti společnosti Linya Fish vydán vykonatelný rozsudek, v němž bylo rozhodnuto i o dočasné platební neschopnosti. Dne 26. listopadu 2004 požádala M. M. Robledillo Núñez na základě posledně uvedeného rozhodnutí Fogasa o výplatu peněžitého plnění odpovídajícího odstupnému, které jí uvedená společnost nevyplatila.
- 22 Rozhodnutím ze dne 21. ledna 2005 Fogasa zamítla žádost v plném rozsahu, neboť odstupné nebylo přiznáno žádným rozsudkem ani správním rozhodnutím.
- 23 Dne 5. května 2006 podala M. M. Robledillo Núñez k Juzgado de lo Social Único de Algeciras proti zamítavému rozhodnutí Fogasa žalobu. V ní namítá, že jí Fogasa odmítla vyplatit odstupné stanovené smírem.

24 Vnitrostátní soud v odůvodnění předkládacího rozhodnutí uvádí, že španělské právo sice v čl. 33 odst. 2 statutu zaměstnanců ve znění účinném do 15. června 2006 stanoví vyplácení odstupného, na něž vznikl nárok z důvodu skončení pracovního poměru, ale pouze v případech, kdy odstupné bylo zaměstnancům přiznáno z důvodu výpovědi nebo skončení pracovního poměru rozsudkem nebo správním rozhodnutím. Jelikož odstupné přiznané mimosoudním smírem citované ustanovení statutu zaměstnanců neuvádí, nemůže podle téhož soudu představovat odstupné, jehož vyplacení zajišťuje Fogasa.

25 Předkládající soud s odkazem na usnesení ze dne 13. prosince 2005, Guerrero Pecino (C-177/05, Sb. rozh. s. I-10887), které se týká odstupného stanoveného soudním smírem, upřesnil rozdíl mezi soudním a mimosoudním smírem tak, že soudní smír se uzavírá před soudem, který mimo jiné může podle čl. 84 odst. 1 LPL odmítnout jeho schválení, zatímco k mimosoudnímu smíru dochází před orgánem k tomu pověřeným, který nemá možnost prověřovat obsah smíru ani pravomoc smír schválit či neschválit. Cílem zákonného odlišení obou forem smíru je zabránit možným podvodům. Podle téhož soudu by však Fogasa mohl vyplacení odstupného stanoveného mimosoudním smírem zcela odmítnout na základě podvodu zjištěného v řízení, v němž je v případě platební neschopnosti zaměstnavatele požádán o vyplacení peněžitého plnění.

26 Za těchto podmínek se Juzgado de lo Social Único de Algeciras rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je s ohledem na obecnou zásadu rovnosti a zásadu zákazu diskriminace rozdílné zacházení stanovené v čl. 33 odst. 2 [...] statutu zaměstnanců v platném znění a v bezprostředně předcházejícím znění, které bylo platné do 14. června 2006,

objektivně neodůvodněné, a spadá tedy v důsledku toho odstupně za výpověď vyplacené zaměstnanci na základě mimosoudního smíru do rozsahu působnosti směrnice 80/987 [...], ve znění směrnice [...] 2002/74 [...], když čl. 33 odst. 1 statutu zaměstnanců tuto formu smíru připouští pro účely vyplacení ‚salarios de tramitación‘, které jsou důsledkem téže výpovědi, záruční institucí?“

K předběžné otázce

27 Podstatou otázky předkládajícího soudu, který se opírá o výše uvedené usnesení Guerrero Pecino, je, zda vyloučení odstupného za neplatnou výpověď ze záruky za jeho vyplacení, kterou zajišťují záruční instituce uvedené v čl. 3 prvním pododstavci směrnice 80/987, je objektivně odůvodněné jakožto opatření nezbytné k zabránění zneužívání, přijaté podle čl. 10 písm. a) téže směrnice, pokud je odstupné přiznáno mimosoudním smírem.

28 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 3 prvního pododstavce směrnice 80/987 mají členské státy přijmout opatření nezbytná k tomu, aby záruční instituce zajišťovaly, s výhradou článku 4 téže směrnice, úhradu nesplacených pohledávek zaměstnanců, které vyplývají z pracovních smluv nebo z pracovních poměrů, včetně, pokud tak stanoví vnitrostátní právo, odstupného při skončení pracovního poměru.

29 Vnitrostátní úprava dotčená v původním řízení tudíž spadá do působnosti směrnice 80/987, neboť pod ochranu příslušné záruční instituce zahrnuje i vyplácení odstupného za skončení pracovního poměru, a to i přesto, že podle čl. 3 prvního pododstavce

směrnice žádnou takovou povinnost nemá (viz rozsudky ze dne 7. září 2006, Cordero Alonso, C-81/05, Sb. rozh. s. I-7569, bod 31, a ze dne 17. ledna 2008, Velasco Navarro, C-246/06, Sb. rozh. s. I-105, bod 32).

30 Z toho důvodu možnost, kterou tato směrnice přiznává vnitrostátnímu právu, totiž možnost určit peněžitá plnění vyplacená záruční institucí, podléhá požadavkům plynoucím z obecné zásady rovnosti a ze zásady zákazu diskriminace (rozsudky ze dne 12. prosince 2002, Rodríguez Caballero, C-442/00, Recueil, s. I-11915, body 29 až 33, a ze dne 16. prosince 2004, Olaso Valero, C-520/03, Sb. rozh. s. I-12065, body 34 a 35).

31 Ze skutečnosti, že se zaměstnanci, kteří dostali neplatnou výpověď, nacházejí ve srovnatelné situaci v tom ohledu, že mají právo na odstupné v případě, že nebyli znovu zaměstnáni (viz výše uvedené rozsudky Rodríguez Caballero, bod 33, a Olaso Valero, bod 35), vyplývá, že s odstupným přiznaným mimosoudním smírem nelze zacházet rozdílně než s jiným dlužným odstupným a vylučovat jej z odstupného podle čl. 33 odst. 2 statutu zaměstnanců, pokud toto rozdílné zacházení není objektivně odůvodněno (viz v tomto smyslu výše uvedené usnesení Guerrero Pecino, body 26 a 28, a výše uvedený rozsudek Olaso Valero, body 34 a 36).

32 Pokud jde o samotné odůvodnění, je záhodno připomenout, že čl. 10 písm. a) směrnice 80/987 členským státům umožňuje přijmout nezbytná opatření, aby se zabránilo zneužívání (viz výše uvedený rozsudek Rodríguez Caballero, bod 36). Za tímto účelem španělské právo stanoví, že Fogasa nezajišťuje vyplacení odstupného přiznaného mimosoudním smírem.

- 33 Uvedené vyloučení nelze považovat za nezbytné pro dosažení cíle sledovaného v čl. 10 písm. a), pokud záruční instituce má k dispozici dostatečné prostředky k tomu, aby mohla zneužívání zabránit. Podle judikatury Soudního dvora je tomu tak zejména tehdy, pokud na smírčí řízení dohlíží soudní orgán (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Rodríguez Caballero, body 36 a 37, a Olaso Valero, bod 37).
- 34 Španělská vláda má v tomto ohledu za to, že mimosoudní smír nelze se soudním smírem srovnávat, neboť neposkytuje dostatečné záruky k zabránění zneužívání. Komise Evropských společenství se naopak domnívá, že rozdílné zacházení uvedené v předkládacím rozhodnutí je objektivně zcela neodůvodněné. Fogasa podle ní disponuje vhodnými a dostatečnými prostředky pro to, aby v konkrétních případech odhalil podvody a zabránil jim.
- 35 Zprv je třeba připomenout, že podle předkládacího rozhodnutí se mimosoudní smír o odstupném uzavírá bez zásahu jakéhokoli soudního orgánu. Soud zejména nedohlíží na sepisování smíru. Jak plyne zejména z článku 10 královského dekretu č. 2756/1979, smírčí orgán není oprávněn smírčí řízení ovlivňovat.
- 36 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že článek 23 LPL nestanoví účastenství Fogasa v řízení o mimosoudním smíru. Na rozdíl od smírčího řízení před soudem není záruční instituce oprávněna účastnit se řízení o mimosoudním smíru. V důsledku toho se Fogasa prakticky nemůže seznámit se skutečnostmi, které by mohly představovat zneužití či podvod.

37 Obdobně ani účastenství Fogasa v řízení o prohlášení platební neschopnosti dotyčného zaměstnavatele této instituci neumožňuje zpochybnit pohledávku související s odstupným, o níž má podezření, že vznikla na základě zneužití. Z článků 274 a 275 LPL totiž plyne, že účelem tohoto řízení je toliko zjištění platební neschopnosti zaměstnavatele a její prohlášení. Po prohlášení platební neschopnosti však nelze v tomto řízení přezkoumávat legalitu pohledávek, které má Fogasa zajišťovat.

38 Zadruhé, podle královského dekretu č. 2756/1979 pokus o smír, který končí dohodou ohledně odstupného, probíhá před orgány Mediačního, rozhodčího a smířčího centra. Takto uzavřený smír nepodléhá schválení soudním orgánem, přičemž smířčí orgán nemá oprávnění kontrolovat obsah smíru, jak může činit soudní orgán podle článku 84 LPL v případě soudního smíru.

39 Pokud jde, zatřetí, o možnost záruční instituce odmítnout odůvodněným rozhodnutím vyplacení odstupného, které je jí uloženo (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Rodríguez Caballero, bod 36), z čl. 28 odst. 3 královského dekretu č. 505/1985 vyplývá, že instituce je ve skutečnosti oprávněna zamítnout žádost o výplatu jediné tehdy, pokud je schopna, například v případném pozdějším soudním řízení, prokázat skutečnosti umožňující dospět k závěru o existenci zneužití ve smyslu citovaného ustanovení. V praxi je však obtížné si představit, jak by záruční instituce mohla případně zjistit a prokázat tyto skutečnosti, když se ani nemůže účastnit řízení o mimosoudním smíru. To platí i o oprávnění záruční instituce podat žalobu podle čl. 67 odst. 1 LPL.

- 40 Je proto třeba konstatovat, že odstupné přiznané mimosoudním smírem, na rozdíl od odstupného stanoveného ve smírčím řízení před soudním orgánem, do něž má záruční instituce právo vstoupit jako účastník řízení, neposkytuje dostatečné záruky pro zabránění zneužívání.
- 41 Úprava „salarios de tramitación“ v čl. 33 odst. 1 statutu zaměstnanců, která pro zabránění zneužívání nestanoví ochranu rovnocennou ochraně při odstupném přiznaném podle odstavce 2 téhož článku 33, uvedený závěr nemůže zpochybnit. V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí plyne, že vnitrostátní soud se táže i na to, zda dotčené ochranné opatření je v případě odstupného stanoveného v odstavci 2 citovaného článku 33 skutečně nezbytné ve smyslu čl. 10 písm. a) směrnice 80/987.
- 42 K tomu je třeba poznamenat, že takové pohledávky jako „salarios de tramitación“ nemohou být již ze své podstaty zpravidla vyčísleny zneužívajícím způsobem, jsou-li přiznány mimosoudním smírem. Jelikož pohledávky tohoto typu vznikají a jejich výpočet probíhá na základě objektivních kritérií, nemají strany dohody při jejich určování, na rozdíl od odstupného počítaného podle čl. 33 odst. 2 statutu zaměstnanců, dostatečnou volnost pro zneužívající praktiky.
- 43 Potřebu vyloučit odstupné přiznané mimosoudním smírem ze záruky za vyplacení nesplacených pohledávek záruční institucí tudíž nelze zpochybnit ani při srovnání se zacházením, jakého se dostává takovým pohledávkám jako „salarios de tramitación“.

- 44 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba na otázku předkládajícího soudu odpovědět tak, že čl. 3 první pododstavec směrnice 80/987 musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát může vyloučit odstupné za neplatnou výpověď ze záruky jeho vyplacení zajišťovaného záruční institucí na základě uvedeného ustanovení, pokud odstupné bylo přiznáno mimosoudním smírem a pokud vyloučení, objektivně odůvodněné, představuje opatření nezbytné k tomu, aby se zabránilo zneužívání ve smyslu čl. 10 písm. a) též směrnice.

K nákladům řízení

- 45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 3 první pododstavec směrnice Rady 80/987/EHS ze dne 20. října 1980 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/74/ES ze dne 23. září 2002, musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát může vyloučit odstupné za neplatnou výpověď ze záruky jeho vyplacení zajišťovaného záruční institucí na základě uvedeného ustanovení, pokud odstupné bylo přiznáno mimosoudním smírem a pokud vyloučení, objektivně odůvodněné, představuje opatření nezbytné k tomu, aby se zabránilo zneužívání ve smyslu čl. 10 písm. a) též směrnice.

Podpisy.